

NICOLE AREND

V

A

M

IN DARKNESS
IN DARKNESS

WE SHINE
WE SHINE

P

S

VERS BLOED

NICOLE AREND

V

A

M

P

S

VERS BLOED

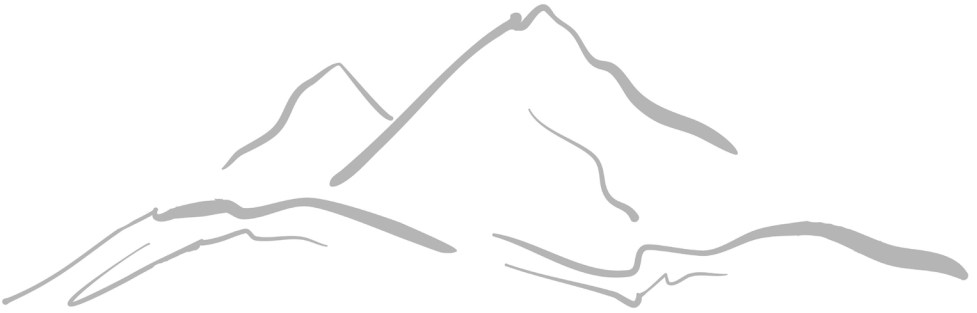
LIMITED EDITION

UITGEVERIJ
De Fontein |

1

VERS BLOED

In een vallei, hoog in de Zwitserse alpen, bevindt zich het dorpje Arnes. Schitterende met sneeuw bedekte bergen torenen uit boven een paar houten gebouwen en blokkeren zo de lage winterzon, waardoor het er te koud en te donker is om een populair skioord te zijn.

Om halfzes 's middags, op de eerste dag van november, was het er al pikdonker. Het enige licht kwam van de zachte gloed van straatlantaarns en kerstverlichting die de smalle hoofdstraat sierden. De oude dorpsupermarkt was gesloten; de gewitte kerk koud en verlaten. De verweerde groene luiken van alle chalets waren potdicht. Alle voordeuren waren ondanks hun vrolijke kerstkransen stevig vergrendeld.

Er was geen kip op straat. Het hele dorp was bedekt met een dikke laag sneeuw en er hing een drukkende stilte. Zelfs het zachte ruisen van de waterval, die normaal gesproken langs de oostkant van de berg stroomde, was niet te horen – voor even bevroren in de tijd.

Het zware ronken van een krachtige motor verbrak de

stilte, en even later racete er een felrode Lamborghini Urus over de bevroren keien die vervolgens slappend tot stilstand kwam op het dorpsplein. Het portier aan de passagierskant ging open en er stapte een slank meisje uit. Sneeuw wit haar viel als een smetteloos glanzend laken over haar rug. Ze was duur gekleed in een strakke witte jeans, een gewatteerd gilet van nepbont en bijpassende kniehoge laarzen.

Met haar doordringende, ijsblauwe ogen scande ze de hoofdstraat af. 'Is het echt hier?' riep ze.

Een lange, mooie man die er niet oud genoeg uitzag om haar vader te zijn, stapte aan de andere kant uit. 'Wat verwachtte je dan, Celeste?' gromde hij. 'Ik had je gewaarschuwd.'

'Ik dacht aan iets ouderwets, maar gedistingeerd... zoals Gstaad.'

'Veel te druk,' antwoordde haar vader. 'Gezien onze bijzondere vereisten is deze plek perfect.'

Een stuk daarvandaan was Dillon Halloran zich er pijnlijk van bewust dat ze bijna bij hun eindbestemming waren. Er brak wat zweet uit op zijn voorhoofd. Zijn vader Gabriel en hij waren de smalle vallei binnengekomen op een slee die door acht husky's werd getrokken. Na zes kilometer was het harnas van een van de honden kapotgegaan, maar ondanks Dillons aandringen had dat niet het einde van hun reis betekend; het had ze alleen een halfuur vertraging opgeleverd.

Nu waren ze aan de rand van het dorp, nog ver voor de eerste straatlantaarns, en de honden begonnen langzamer te lopen en stopten vervolgens helemaal, waardoor Gabriel gedwongen was om de rem op de slee hard aan te trekken. De meute stond stokstijf stil, blik gefocust op het dorp in de verte, en toen lieten ze, allemaal tegelijk, een lang, laag gehuil horen.

Dillon leunde tegen zijn vader en wees op de opgewon-

den husky's. 'Dat is raar, pa. Het lijkt wel alsof ze weten dat het daar verderop foute boel is.'

Gabriel was bekend met dieren en wist dat hij hun instinct kon vertrouwen. Er hing iets van onrust in de lucht en Dillon zag dat hij moeite deed om het verlangen te onderdrukken om de honden om te keren en zo snel mogelijk weer de berg af te vluchten.

Terwijl de wolken stoom uit de neusgaten van de dieren om hen heen wervelden, zei Dillon smekend tegen Gabriel: 'Ik wil er niet heen. Dwing me alsjeblieft niet.'

Gabriel zuchtte. 'We hebben dit al besproken, Dillon. Ik heb je moeder beloofd dat ik je zodra je achttien werd –'

'Waarom wil je per se een belofte nakomen aan een vrouw die niet eens genoeg om ons gaf om te blijven, pa?'

'Zoals ik zei, het is ingewikkeld. Ze ging weg om jou te beschermen, en ik moet mijn belofte aan haar nakomen.'

Dillon fronste zijn voorhoofd. 'Me beschermen? Me beschermen tegen wat dan?'

'Daarom moet je erheen. Je moet dingen over jezelf leren en over de wereld waar je moeder vandaan komt.'

Dillon schudde boos zijn hoofd. 'Ze was niet geïnteresseerd in mijn wereld, dus waarom zou ik om die van haar geven?'

'Je kunt niet veranderen wie je bent. Luister, we hebben nu geen tijd om te praten. Je bent al laat.'

'Toe, pa, dit slaat allemaal nergens op. Kunnen we niet gewoon omkeren en teruggaan naar huis?'

Gabriel beantwoordde zijn vraag niet, maar gaf Dillon een stevige knuffel. 'Ik heb je je hele leven veilig gehouden, jongen. Maar dat kan ik niet meer. En ik denk dat je dat diep vanbinnen ook weet.' Hij wierp weer een blik op zijn horloge. 'Je moet erheen. Je moet over jezelf leren. Maar onthoud, Dillon...' – hij bracht een hand naar zijn borst en sloeg op zijn hart – '...dit... dit is wat ons maakt wie we zijn.'

Gabriel trok Dillon weer dicht tegen zich aan en liet een antieke ketting over zijn hoofd glijden. De vreemde vurige steen in het midden van een driehoekige hanger glinsterde in het maanlicht. ‘Draag deze met trots, jongen. Dat betekent veel voor me. Hij was van je moeder, maar ze wilde dat ik hem aan jou gaf. Hou hem altijd om en wat er ook gebeurt daar..’ Hij stopte en schraapte zijn keel. ‘Geef de moed nooit op.’

Er was nu geen tijd om de ketting beter te bekijken. Dillon had moeite zijn emoties in bedwang te houden terwijl hij de ketting onder zijn trui stopte. Hij voelde de hanger zwaar op zijn borst liggen, vlak boven zijn hart. Na een laatste knuffel maakte hij zichzelf los van zijn vader. Toen hij de sneeuwschoenen onderbond die Gabriel thuis in Ierland voor hem had gemaakt, liepen zijn ogen vol. Hij knipperde verwoed en begon door de sneeuw te ploeteren, omkijken durfde hij niet aan. Na een tijdje hoorde hij zijn vader fluiten naar de honden, waarna hun opgewonden geblaf volgde toen de slee omkeerde en ze dezelfde weg terug namen.

Hij was zo in gedachten verdiept dat hij de twee sneeuwscooters pas hoorde toen ze bijna boven op hem knalden. Hij vloekte hard en wierp zichzelf opzij, terwijl een van de bestuurders iets naar hem schreeuwde, wild uitweek en hem voorbijraasde.

Bij het geluid van de snel uit het zuiden naderende sneeuwscooters draaiden Celeste en haar vader zich allebei bliksemsnel om. Binnen een paar minuten verscheen de eerste. Hij schoot tussen de dennenbomen door en stopte met een opzichtige draai, waardoor er sneeuw en ijs omhoogspetterde. De bloedmooie jongen die erop zat, zette de motor uit en sprong er met de gratie van een geboren atleet in een hoge boog vanaf. Zijn bruine ogen schitterden van de opwinding van de rit, en hij schudde sneeuw uit zijn donke-

re haar. Hij zag Celeste meteen en moest moeite doen om zijn blik van haar los te maken. Toen herinnerde hij zich zijn manieren weer en stak hij zijn hand uit naar haar vader om zichzelf voor te stellen. ‘Hallo, ik ben Ace. Fijn om kennis te maken, meneer.’

Celestes vader nam hem koeltjes op, negeerde zijn hand en zei: ‘Ik ben Eric Torstensson en dit is mijn dochter Celeste.’

Ace’ ogen zogen haar perfecte gezicht op. ‘Geweldig om kennis met je te maken,’ zei hij met een Amerikaans accent.

Celeste, die er duidelijk aan gewend was dat iedereen voor haar in katzwijn viel, glimlachte gracieus. ‘Leuke entree.’

Ace haalde een hand door zijn kunstig gekapte lange pony. ‘Ja, ach, deze plek is nogal afgelegen. Mijn ouwelui moesten in Florida blijven om wat last minute dingen te regelen, dus ik dacht dat ik het er maar van moest nemen.’

De twee lokale mannen op de tweede sneeuwscooter hadden ondertussen snel een koffer en een leren reistas uitgeladen van een slee die aan de scooter vastzat. Zonder afscheid te nemen lieten ze de motor brullen en raceten ervandoor, door hun snelheid stuiterden ze over de besneeuwde bobbel.

‘Jammer dat ze niet even willen blijven hangen.’ Ace grijnsde spottend.

Celeste grinnikte, waarbij haar perfecte, enigszins puntige witte tanden zichtbaar werden, en deed een stap naar de Lamborghini toe toen twee Mercedes G-auto’s met geblindeerde ramen en een Aston Martin DBX zoemend aan kwamen rijden. Aan de motorkappen van de Mercedesen wapperden Roemeense vlaggen, en een chauffeur haastte zich om de achterdeur van de eerste auto te openen. Uit de tweede auto sprongen bodyguards, terwijl een fijngebouwde jongen met ravenzwart haar in een donkere wollen jas

zijn lange benen uitvouwde vanaf de achterbank.

‘Bram Danesti,’ verkondigde hij met een licht accent. Ondertussen bekeek hij hen met een wat hooghartige blik en hij slaagde erin om in tegenstelling tot Ace geen spoor van interesse te tonen voor Celestes schoonheid.

‘Ah, Bram, jij bent vast Alexandru’s zoon. Is je vader er ook?’ vroeg Celestes vader. ‘Ik moet hem dringend spreken.’ Met grote stappen liep hij naar de aantrekkelijke, maar intimiderende man die aan de andere kant van de Mercedes was verschenen.

Bram wendde zich tot Celeste. ‘Dan weet je waarschijnlijk dat mijn vader drie jaar achter elkaar werd gekozen om zijn klas te leiden. Ik verwacht in zijn voetsporen te treden.’

Celeste gaf geen krimp. ‘Ook leuk om jou te ontmoeten.’ Brams ogen knepen iets samen. ‘Je zult wel merken dat ik een kandidaat ben om rekening mee te houden,’ ging ze ijzig verder.

Bram grijnsde spottend. ‘We zullen zien.’

Ace stapte met uitgestrekte hand naar voren. ‘Hallo, Ace Ellison.’

Bram maakte zijn blik los van Celeste en ook hij negeerde de hand van Ace. ‘Ah, jij bent de sinaasappelsaperfgenaam.’

Ace’ perfect uitgehouwen gezicht verried geen spoor van irritatie bij de spottende toon. ‘Dat klopt, mijn vader heeft zijn hele zakenimperium op sinaasappelsap gebouwd. Hij zegt altijd tegen me dat te veel privilege slecht is voor ambitie, zelfs in onze wereld. Dat is een van de redenen dat ik in mijn eentje hierheen ben gekomen,’ zei hij, en hij liet zijn blik langs de twee Mercedessen en de bodyguards gaan.

Brams kaak trok strak. Hij stond op het punt te reageren, maar Celeste was hem voor. ‘Kijk, hij ziet er interessant uit...’ zei ze dromerig.

Een uitzonderlijk lange en gespierde jongen kwam op hen af slenteren. Gekleed in slechts een casual T-shirt en

spijkerbroek leek hij geen last van de kou te hebben, en zijn enorme biceps spanden zich aan toen hij een tas over zijn schouder slingerde. Zijn keurig gedraaide dreadlocks hingen in een dikke staart over zijn rug. Tegen zijn hals schitterde een hanger met een enkele antieke gouden munt.

Celeste, Ace en Bram stonden even alleen maar te staren.

Onverstoorde stelde hij zichzelf voor. ‘Hé, ik ben Jeremiah.’ Zijn stem was diep en muzikaal en had een zacht Caraïbisch ritme.

Celeste herstelde zichzelf het eerst. Met een glimlach zwiepte ze haar haar over één schouder en zei: ‘Hoi, ik ben Celeste.’

Jeremiah lachte ontspannen terug. ‘Celeste, mooie naam.’

‘Dank je.’ Ze wees naar haar vader die druk in gesprek was met Brams vader. ‘Het was de naam van mijn vaders moeder. Moest je ver reizen?’

‘Jamaica, vlak bij Montego Bay, dus niet meer dan een sprongetje over de Atlantische Oceaan.’

Het luide ronken van een gestroomlijnde zwarte helikopter die boven de bergen verscheen, vulde de vallei met kabaal. Toen hij zijn afdaling inzette, kromp Celeste ineen en bedekte ze haar gevoelige oren met een paar met bont gevoerde oorbeschermers. Krachtige lampen zetten de oude ijsbaan in een fel licht toen de helikopter de grond naderde. In de wervelstorm van sneeuw en fel licht sprongen een jongen en een meisje de helikopter uit. Bukkend om de schroeven te vermijden sprintten ze met de gratie van luipaarden over de besneeuwde ijsvlakte naar de groep.

Van dichtbij zag de jongen er spijkerhard uit. Hij had gemillimeterd licht haar en een indrukwekkend aantal tatoos. Boven de motoren uit riep hij: ‘Ik ben Aron en dit is mijn tweelingzus, Ásta. We zijn uit IJsland gekomen en zijn blij om kennis met jullie te maken.’

Ásta keek allesbehalve blij en schudde geïrriteerd met

haar korte blonde bob in de richting van haar broer. Ondertussen nam ze met haar groene ogen Celestes messcherpe jukbeenderen en adembenemend ijzige schoonheid op.

Dillon ploeterde nog steeds door de sneeuw in de richting van het dorp. Toen hij zichzelf opzij had geworpen om uit te wijken voor de sneeuwscooters, was een van de bandjes van zijn linker sneeuwschoen geknapt. Hij had het zo goed mogelijk weer vastgemaakt, maar hij kwam pijnlijk langzaam vooruit. De zwarte helikopter die over hem heen vloog vergrootte zijn irritatie alleen maar meer, en het zweet droop van zijn gezicht toen hij zijn linkervoet weer uit de sneeuw moest trekken.

Eindelijk bereikte hij de hoofdweg naar het dorp en kon hij de sneeuwschoenen uitdoen. Toen hij net weer liep, kwam er een Ferrari FF om de hoek van de laatste berg. Brullend reed de auto langs hem heen de hoofdstraat op.

‘Godsamme,’ bromde hij. ‘Wie zijn deze mensen in vredesnaam?’

De Ferrari kwam met gierende banden tot stilstand voor de andere auto’s en er gleed een schandalig knappe jongen uit de onmogelijk lage voorstoel. Hij had de gedrongen, pezi-ge bouw van een autocoureur en zag er met zijn schuine, ondeugende ogen, diamanten oorbel en donkere, golvende haar net zo sexy uit. Hij liep recht op de groep af, zijn leren jack over zijn schouder geworpen, en smoorde ze bijna met zijn aftershave. Met een wolfachtige grijns naar Celeste en Ásta stelde hij zichzelf voor als Angelo da Silva, zoon van de wereldberoemde polospeler Seve da Silva.

De vonken spatten ervan af toen Ásta en hij elkaar in de ogen keken. ‘Heerlijk om je te ontmoeten, Angelo,’ zei ze grijnzend, terwijl ze naar hem opkeek door haar zwaar opgemaakte wimpers.

Een sierlijk en prachtig mooi Nigeriaans meisje dat tegelijk met de helikopter was aangekomen, stond iets bij de groep opgewonden tieners vandaan. Haar onmiddellijk herkenbare ouders – beroemde wetenschappers – waren in gesprek met de andere ouders. Het meisje liet haar hoofd hangen en staarde naar haar voeten, terwijl ze met de punt van haar laars patroontjes in de sneeuw tekende.

Ace wilde haar net roepen, maar werd afgeleid toen hij Dillon in een versleten wollen trui de straat in zag komen met een rugzak en sneeuwschoenen op zijn rug gebonden. ‘Nee hè, dat is die eikel die we in de vallei bijna omverreden,’ riep hij uit. ‘Wat doet hij nou hier?’

Toen hij dichterbij de groep kwam, begon Dillons hart sneller te kloppen. Hij had nooit eerder zo’n groep aantrekkelijke en intimiderende mensen gezien. Wat had zijn vader zich in zijn hoofd gehaald?

Hij onderdrukte de drang om zich om te draaien en dezelfde weg terug te rennen, en omdat hij niet wist wie er aan de leiding stond, sprak hij zowel de jongeren als het groepje ouders aan. ‘Sorry dat ik laat ben, maar ik had wat problemen onderweg.’

Iedereen staarde hem aan.

‘Ik ben Dillon Halloran,’ ging hij zenuwachtig verder.

De jongen die hij in de opzichtige Ferrari langs had zien rijden, kwam met samengeknepen ogen dichterbij en zag eruit alsof hij op het punt stond hem te bespringen en levend te verslinden. ‘Wat doet hij hier?’ siste hij.

‘Er was me verteld dat dit de ontmoetingsplek is,’ zei Dillon, die bleef staan ondanks zijn bonkende hart.

‘Hou op, Angelo!’ siste het stoere meisje naast hem dat hem tevergeefs probeerde weg te trekken.

Een van de lange, knappe jongens in de hoofdgroep verbrak de stilte. ‘Sneeuwschoenen? Ik dacht dat die in de acht-

tiende eeuw uitgestorven waren!’ zei hij lachend.

Dillon schoof ongemakkelijk heen en weer, maar hief zijn kin en keek hem recht aan. ‘Mijn pa heeft deze met zijn eigen handen voor me gemaakt. En ze hebben me wel hier gebracht, hè?’

‘Ah, sorry... Dillon zei je? Ik ben Ace. Dat was heel knap van je vader. Ik wou dat ik ze had gehad in plaats van mijn sneeuwscooter,’ zei hij met een uitgestreken gezicht.

Dillon wist niet zeker of hij nou in de zeik genomen werd of niet. ‘Ja, die sneeuwscooters lijken me onhandelbare dingen,’ zei hij schouderophalend.

Omdat de meeste anderen hem nog steeds aanstaarden en Dillon geen idee van het protocol had, begaf hij zich wat dichter naar het mooie meisje dat aan de rand stond en er minder intimiderend uitzag dan de anderen. ‘Hoi, ik ben Dillon.’

Ze keek hem aan met haar enorme bruine ogen en hij moest denken aan een hert dat op het punt stond weer veilig het bos in te vluchten.

‘Weet ik, dat zei je net al,’ reageerde ze.

‘Jezus, sorry,’ mompelde hij. Hij voelde zich een volslagen idioot. Ze was duidelijk niet zo verlegen als ze eruitzag.

Ze leek medelijden met hem te hebben. ‘Ik ben Sade. Je hebt wel een entree gemaakt.’

‘Leuk om kennis te maken, Sade. Weet jij misschien waarom iedereen naar me staart, of wat zijn probleem is?’ vroeg hij, met zijn hoofd schuin naar Angelo die gelukkig was afgeleid en tegen de anderen stond op te scheppen over zijn Ferrari.

‘Weet je dat echt niet?’ vroeg Sade.

‘Eerlijk gezegd niet. Het gaat toch niet om de kleren?’

‘Nou, ik wil niet onbeleefd zijn...’ Ze wriemelde tijdens het praten aan een gouden armband. ‘Maar je ziet er, hoe zal ik het zeggen, ánders uit. Als je goed kijkt, zie je dat geen

van ons ooit verandert, of we nou een lichte of donkere huid hebben.’

‘Wat bedoel je? Mijn huid?’

‘Ja, sorry, maar je ziet er een beetje warm en zweterig uit. Je gezicht is rood.’

Zelfbewust duwde hij zijn donkere, slordige krullen naar achteren en bekeek de groep. Het was waar. Ondanks de kou zag iedereen er verrassend perfect uit. Geen enkele neus was rood of snotterig, en hun huid was zo glad en gelijkmatig dat er geen poriën zichtbaar waren, alsof ze uit marmer gehouwen waren.

‘En dát hebben we allemaal gehoord,’ ging ze verder, haar vinger wees naar zijn hart.

‘O, nou, neem me niet kwalijk dat ik adem, hoor!’ riep hij uit.

‘Sst!’ fluisterde ze, zenuwachtig om zich heen kijkend.

‘Ken je iedereen?’

‘Niet echt, maar ik denk dat die lange blondine Celeste heet. Ace heb je al ontmoet. Hij lijkt de rol van groepsclown op zich te hebben genomen. Ásta en Aron zijn de tweeling uit IJsland. Zij leidden Angelo, die van de Ferrari, voor je af. De chagrijnige donkere is Bram, en de grote hunk is Jeremiah.’

‘Ah geweldig, lijkt erop dat ik er helemaal bij ga passen... als de mascotte.’ Zijn grap werd beloond met een glimlach die haar hele gezicht oplichtte.

Een zacht fluitend geluid leidde ze af en ze keken allebei omhoog. Een slechtvalk en een raaf scheerden over hen heen en landden elegant midden op het dorpsplein. Ze veranderden onmiddellijk in een bovennatuurlijk mooie vrouw en een pienter ogende man met een glanzende zwarte baard.

Er viel een respectvolle stilte over de hele groep.

Dillon, die met open mond stond te staren, nam aan dat

de vrouw de directrice moest zijn. Een directrice die net nog een vogel was. Vol ongeloof schudde hij zijn hoofd, maar toen haar doordringende smaragdgroene ogen over hem heen gleden, voelde hij een mengeling van bewondering en angst.

Hoewel ze er klein uitzag naast de tieners om haar heen, straalde ze kracht en kalmte uit. Een luxueuze wollen cape met kap verborg maar gedeeltelijk de volle, tot op haar middel vallende roodbruine krullen en haar perfecte porseleinen huid. Een dieprode fluwelen jurk, dezelfde kleur als haar lippen, hing om klassieke rondingen, benadrukt door een dunne filigreingouden ketting om haar middel.

‘Welkom in Arnes, en gefeliciteerd.’ Haar stem klonk laag en zangerig. ‘Ik ben madame Dupledge, de directrice van de oudste en exclusiefste vampieracademie ter wereld: *Vampire Academiae ad Meritum, Peritia et Scientia*. Algemeen bekend als VAMPS, dat staat voor prestatie, bekwaamheid en kennis. Jullie sluiten je aan bij een elitegroep die baat heeft gehad van de opleiding hier en vervolgens grootse dingen heeft bereikt in de wereld. Ik hoop dat jullie je verblijf hier goed zullen benutten en mettertijd jullie eigen potentieel zullen waarmaken.’

Dillon keek tijdens de toespraak van madame Dupledge steeds om zich heen naar de anderen. Ace, Bram en Celeste zagen er vastberaden uit. Ásta rolde met haar ogen en Angelo grijnsde naar haar.

‘Dit,’ ze gebaarde naar de man die naast haar stond, ‘is meneer Hunt.’

De bebaarde man, die een chic zwart ski-jack droeg, boog, maar glimlachte niet.

‘Hij is onze onderdirecteur en hij zal jullie instructies geven over het volgende stadium van de reis. De locatie van VAMPS is een zorgvuldig bewaard geheim. We proberen het reizen van en naar de academie zo veel mogelijk te beper-

ken. Daarom blijven jullie tijdens de donkerste maanden bij ons, tot het eind van ons academische jaar op 31 maart.'

Dillon keek omlaag naar zijn laarzen om een golf van heimwee en afgrijzen te verbergen. Hoe moest hij vijf maanden met een stel vijandige vampiers overleven?

'Goed, voor vanavond hebben we de dorpsbewoners lang genoeg lastiggevallen. Neem afscheid van je ouders en laten we ons zo snel mogelijk voorbereiden op vertrek. Sommige leerlingen zijn er al en kijken ernaar uit kennis met jullie te maken.'

Toen iedereen zijn bagage pakte en afscheid nam, zag Dillon dat Brams vader madame Dupledge terzijde nam en een geanimeerd gesprek met haar begon. Nadat ze hem gracieus de mond had gesnoerd door met een andere ouder te gaan praten, vertrok zijn gezicht van woede en sprak hij indringend met Bram. Ze wierpen allebei een vijandige blik op hem. Snel keek hij de andere kant op, maar hij had de boodschap begrepen. De donkere, dreigende Bram en zijn vader waren niet blij dat hij naar VAMPS ging.

Om zichzelf af te leiden bekeek hij het ontspannen afscheid van de anderen. Er was geen teken van emotioneel losscheuren zoals bij hem en zijn vader. Sade's ouders leken instructies te geven in plaats van knuffels en hij zag dat ze haar prachtig gevormde hoofd liet hangen als een delicate orchidee.

Toen de superwagens en luxe SUV's wegreden, begon meneer Hunt instructies te roepen. 'Luister allemaal. Ik wil dat jullie twee groepen vormen: vliegers en niet-vliegers.'

Dillon had geen idee wat hij bedoelde. 'Vliegers? Wat wil hij daar nou weer mee zeggen?' fluisterde hij tegen Sade, die zo aardig was geweest om weer bij hem te komen staan.

'Als je dat niet weet, ben je een niet-vlieger, geloof me. Dat ben ik ook.'

Dillon zag dat Ace en Aron elkaar joelend een high five

gaven en bij de vliegergroep gingen staan. Bram, Celeste, Ásta en Jeremiah sloten zich grijnzend bij hen aan.

‘Ik verwacht dat jullie je perfect gedragen tijdens deze vlucht,’ waarschuwde meneer Hunt die hen met zijn scherpe kraalogen een voor een nauwkeurig opnam. ‘De rest van jullie gaat met madame Dupledge mee. Laat je bagage hier; de kruiers van de school komen zo.’

‘Jammer,’ mompelde Angelo, met een hatelijke blik op Dillon. ‘Ik kon wel een hapje gebruiken.’

Ásta proestte en probeerde haar lachen in te houden toen meneer Hunt met een afkeurende frons naar ze keek. ‘Kom allemaal met me mee. Bereid je voor.’

Ace, Aron en Jeremiah joelden weer. ‘Wedje leggen wie er het eerst is?’ vroeg Ace.

Celeste en Ásta zuchtten.

‘Klaar?’ Meneer Hunt leunde naar voren, in de houding van een vogel die op het punt staat op te vliegen. ‘We gaan op drie.’

De tieners hielden op met hun wedijveren en waren meteen roerloos en alert.

‘Eén... twee... drie,’ galmde meneer Hunt, en opeens waren ze weg.

Dillon schrok. ‘Wacht even, waar zijn ze gebleven?’

Sade keek hem nieuwsgierig aan. ‘Je weet echt niet veel over ons, hè?’ merkte ze niet onvriendelijk op.

‘Nee,’ gaf hij toe. ‘Zo goed als niks. Mijn moeder is vlak na mijn geboorte vertrokken, dus mijn pa en ik waren altijd met zijn tweetjes. Hij heeft me buiten dit alles gehouden. Mijn hoofd loopt er van over, eerlijk gezegd. Ik hoorde pas een week geleden dat ik hierheen zou gaan.’

‘Mijn familie hoort bij de vampierelite. Ik heb mijn hele leven moeten voldoen aan de verwachtingen van mijn broers en zussen en van mijn ouders,’ verzuchtte ze. ‘Je hebt geluk dat je vrij bent.’

‘Ik zou dit geen geluk noemen,’ reageerde Dillon emotioneel. ‘Dit is gewoon bizar.’

‘Goed. Kom hier,’ onderbrak madame Dupledge hen. Ze gebaarde naar het overgebleven groepje dat ze bij haar midden op het dorpsplein moesten komen staan.

Enigszins ongerust ging Dillon naar haar toe. Sade en Angelo volgden. Van dichtbij was haar aantrekkingskracht tastbaar, net als een zoete, allesoverheersende geur. Dillons hoofd duizelde en hij voelde een niet te bedwingen verlangen om alles voor haar te doen.

‘Goed,’ zei ze. ‘Hou mijn cape vast en laat niet los, wat er ook gebeurt.’

Nog steeds op zijn hoede voor Angelo ging Dillon aan de andere kant van Sade staan en toen hij de cape vastpakte, voelde hij een elektrische schok door zijn hele lichaam gaan. Elke zenuw tintelde en beefde, alsof hij zojuist in ijswater was gesprongen.

‘Goed zo.’ madame Dupledge glimlachte goedkeurend. Vervolgens sprak ze hen allemaal aan en zei: ‘Geniet ervan...’

Met een lichte trilling, als het gefladder van een vleermuisvleugel, gingen ze op in het niets. Behalve de achtergelaten stapels bagage was het dorpsplein weer leeg. Maar één groen luik ging op een kiertje en een klein jongetje gluurde naar buiten, tot zijn moeder begon te schreeuwen en het luik weer dichtsloeg.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Vamps: Fresh Blood*

Verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd.

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

A CBS Company

© THE WRITERS' ROOM PUBLISHING LIMITED 2022

© 2022 Nicole Arend

Voor deze uitgave:

© 2023 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mariella Manfré

Omslagafbeelding: © Getty

Omslagontwerp: Pip Watkins / S&S Art Dept / Zeno

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6636 5 (e-book 978 90 261 6637 2)

NUR 284, 285